

[Hanne Reintoft.]

kedslande for deres eget vedkommende absolut er ganske ivrige for at gribe til med hensyn til handelsforbindelser den vej.

Det kan faktisk — hvad vi også før har godtgjort — fremlægges sort på hvidt, at Danmarks politik og Danmarks økonomi kommer ud i alvorlige kriser, hvis vi kommer i fællesmarkedet. Jeg tror nok, det er væsentligt i forbindelse med markedsdebatten — og jeg undrer mig over, at jeg ikke har hørt det her i dag — at få fremhævet, hvordan vareomsætningen har været. I særdeleshed er eksporten steget ekstraordinært stærkt til de øvrige nordiske lande. Eksporten til dem kan således forventes at blive ca. seks gange så stor i 1970, som den var i 1957, mens der for den samlede eksport kun er sket godt og vel en tredobling. En yderligere specifikation viser, at det ganske særlig er i forhold til Sverige, eksporten er gået i vejret, så jeg forstår godt den socialdemokratiske angst for, at Danmark handelspolitisk bliver skilt fra Sverige.

Navnlig industrieksporten til de andre nordiske lande er steget ekstraordinært kraftigt, nemlig til omtrent det syvdobbelte, mens industrieksporten til de øvrige EFTA-lande, i alt overvejende udstrækning England, kun er steget ca. 1½ gang. Men også for landbrugsvarernes vedkommende er eksporten steget en hel del stærkere i forhold til det øvrige Norden end i forhold til resten af EFTA, for slet ikke at tale om fællesmarkedet. Landbrugseksporten til tredje lande, herunder USA, er dog steget i omtrent samme målestok som landbrugseksporten til det øvrige Norden.

Jeg tror, det er meget vigtigt at holde sig disse forskydninger for øje, når man skal afveje de handelspolitiske fordele og ulemper ved, at Danmark går ind i EEC. Det kan nemlig og vil meget sandsynligt betyde, at Danmark toldmæssigt bliver afskåret fra det svenske marked og muligvis også fra det norske, da Norges regering som bekendt ikke er nær så fællesmarkedforhippet som den danske regering og i hvert tilfælde vel ikke kan ventes at ville gå ind i markedet for enhver pris.

En dansk indmeldelse i fællesmarkedet indebærer med andre ord en betydelig risiko for tab af de markeder, det er lykkedes at oparbejde i de andre nordiske lande under

markedsspaltningen, og så må man spørge, hvad vi får til gengæld. Efter fællesmarkedspropagandisternes påstande får vi et vældigt europæisk marked, hvor den danske industri og det danske landbrug kan udnytte deres konkurrenceevne i en langt større udstrækning, end det nu er muligt, og resultatet skulle blive en tilsvarende voldsom stigning i hele den danske eksport. Det er næppe nødvendigt at blive ved med at gendrive disse fantasier; det har vi gjort, og det er allerede gjort i udenrigsministeriets markedsrapporter, som klart og tydeligt viser, at store dele af den danske industri vil få meget store vanskeligheder ved at producere videre, hvis landet går ind i fællesmarkedet. I det hele taget er det kun en forholdsvis beskeden del af den danske industri, som er konkurrenceforberedt til at gå ind i markeder, hvor det er nødvendigt at slås for livet i kamp med de store europæiske monopoler.

Også landbrugets forestillinger om de kæmpemæssige gevinster, som dette erhverv kunne opnå ved, at Danmark kom i EEC, kan afvises som aldeles urealistiske. De forudsætter nemlig, at fællesmarkedets nuværende landbrugsordninger opretholdes uændret, og det ved man de ikke kan. Forudsætningen er allerede gennemhullet af de bestrebelse, der udfoldes både af de centrale myndigheder i Bruxelles og af de nuværende enkelte medlemslandes regeringer for at få nedsat de gældende landbrugspriser og derigennem nedbragt den totale, meget betydelige overproduktion af en række landbrugsvarer. Efter alt at dømme må det forventes, at landbrugsordningerne bliver taget op til revision, om ikke før så i hvert tilfælde i forbindelse med en eventuel udvidelse.

Landbruget hævdes at ville få 2.800 mill. kr. i øget indtægt ved medlemskab af fællesmarkedet, men det må dog understreges meget stærkt, at det er bruttofordele. For det første skal der fratrækkes alle de mange tilskud, som landbruget får via dispositionsfonden og de direkte produktionstilskud. Herudover skal fratrækkes 800 mill. kr. til fællesmarkedets landbrugsfond og et stort kompensationsbeløb for, at forbuddet mod import af udenlandske landbrugsprodukter ophæves. Selv ved en sådan statisk betragtning vil nettofordelene blive så latterlig